

Floortje komtooit?

Graag had ik vol trots een foto willen showen met Floortje Dessing en mij samen op de heuvel genietend van het uitzicht van het mooie Oeganda maar net zoals het dagelijks leven hier zijn er altijd uitdagingen en veranderingen en zo verliep de komst van Floortje niet zoals gepland ☹️

In mei ontving ik een mailtje van het programma “ Floortje naar het einde van de wereld”, ik zat op een hotel kamer met koorts en nog niet helemaal bijgekomen van mijn malaria avontuur maar was die middag letterlijk op straat gezet na mijn laatste behandeling en kon niet meer naar huis reizen voor het donker. Ik voelde me een beetje verloren en verdrietig eigenlijk die dag. Ik had mijn Spaanse vriendin Paula gedag moeten zeggen in het ziekenhuis, wat was ik blij dat zij er was om voor me te zorgen maarja die moest ook weer terug naar Spanje...De malaria had er flink ingehakt en ik was blij dat ik eindelijk weer wat eetlust had mezelf op een heerlijk broodje met kaas getrakteerd . In de smoezelige hotel kamer werd ik verrast door een e-mail met de boodschap dat een collega van mijn vader mijn verhaal had doorgestuurd naar het programma van Floortje en of ik misschien wat meer informatie wilde sturen want ze wilden misschien langskomen....of ik dat leuk zou vinden?

Nou natuurlijk! Ik werd er gewoon emotioneel van en belde gelijk mijn vriendin Chantal op.... Wat lief dat iemand mij voor het programma had opgegeven en wat zou het geweldig zijn als Floortje naar Oeganda komt! Ik zou haar zo graag mee op pad willen nemen en hoe gaaf zou het

Hallo Allemaal,

E lke dag is hier vol variatie en verloopt meestal net even iets anders dan gepland, wat flexibiliteit wordt hier wel van je verwacht. Als we een vergadering hebben gepland ben ik vaak het eerste half uur bezig om iedereen te bellen en te zoeken omdat op tijd komen niet de gewoonte is of soms niet mogelijk is door omstandigheden. De taxi gaat pas rijden als die vol gestampt zit en dus ben je de pineut als je de eerste passagier bent en minstens een half uur moet wachten voordat je je leven gaat riskeren op de Oegandese wegen. Als ‘t regent dan gebeurt er niets want we smelten hier van een paar druppels uit de hemel, niet te vergeten dat het dan vaak ook “koud” is en de Oegandesen dan vaak deze regen tijd gebruiken om een tukkie te doen en het werk stil te leggen ☺️ Soms word ik er (nog steeds) helemaal kierewiet van hoelang alles kan hier kan duren en je mooie bergen beloofd worden en je uiteindelijk 5 weken in de weer bent om een pindakaas machine weer aan de praat te krijgen en de monteur (prutser, want er zijn gewoon geen echt goede monteurs te vinden!) beloofd vandaag te komen terwijl je weet dat dat eigenlijk betekent “Ik kom volgende week”....en ik kan er niets aan doen want het woord klanten service is heel zeldzaam hier en dus wordt er weer gevraagd om vergiffenis (alsof ze een moord hebben begaan) en komen er nog honder duizend andere excuses op tafel (dochter ziek, verre oma overleden, brommer kapot en weet ik allemaal niet wat ik de afgelopen jaren al voorbij heb horen komen) voordat er actie wordt ondernomen en je eindelijk weer electriciteit hebt, een pindakaas machine draait of heel simpel je jezelf van de ene naar de andere plek hebt kunnen verplaatsen.

Ik vind dat ik me inmiddels goed heb aangepast en gooi er hier en daar ook wel eens een klein leugentje uit om mijn zin te krijgen of om onder saaie verplichtingen uit te komen. Het moet natuurlijk geen gewoonte worden maar zo nu en dan komt t mooi van pas ☺️ Het mooie van dit land is dat veel mag en kan....zo kan immigratie jouw paspoort kwijtraken en ben je zo’n anderhalf jaar bezig om weer een nieuw geldig identiteits bewijs in de pocket te hebben (ja, ja ik heb weer een paspoort en werkvergunning) ik kan/mag hier overal parkeren...ja zelfs in de bocht of naast een gele streep, je ka nook gewoon de hele straat blokkeren en gewoon net doen alsof je anderen niet hoort klagen, je koopt politie officieren om en kan op iedere hoek van de straat China prullaria en versgesneden fruit kopen. Er altijd leven in de brouwerij en daarom hou ik van dit land, alles is mogelijk!

In Nederland had ik nooit een afdeling voor ondervoede kinderen kunnen opzetten, een restaurantje kunnen starten, meekijken met operaties en een groot stuk land kunnen kopen om daar een demonstratie boerderij te beginnen. Die vrijheid is heerlijk en daar geniet ik nog elke dag van. Ik zal bekennen dat als ‘t regent zit ik ook met een dekentje thuis op de bank zit te blauwbekken, als meneer de monteur belt heb ik opeens geen netwerk en op tijd mailen of berichtjes beantwoorden niet in mijn woordenboek staan. Oh oh ik denk dat ik een beetje ben ver-oegandeerd maar dat kan ook niet anders na 11 jaar en om heel eerlijk te zijn bevalt dit leven mij nog prima op dit moment en dus blijf ik ook in 2018 nog vertoeven onder de Oegandese zon en ben benieuwd wat het nieuwe jaar voor avonturen in petto heeft! Ik wens iedereen hele fijne feestdagen toe en een gezond en gelukkig nieuwjaar vanuit de Pearl of Africa.

zijn dat men in Nederland een kijkje kan nemen in ons leven hier. Ik zag het al helemaal voor me en voelde me ook wel vereerd dat ze uberhaupt al contact met mij hadden opgenomen omdat hun interesse was gewekt. Ze hebben natuurlijk zoveel keus en nee ik woon niet aan het eind van de wereld.....

Ik heb laten weten dat ze van harte welkom zijn en wat achtergrond informatie gestuurd. Er werd nog wat heen en weer gemaïld en toen was het afwachten. Ik vond het erg spannend maar durfde eigenlijk tegen niemand iets te zeggen want wie weet werd ik niet gekozen en ik werd er ook wel een beetje onzeker van. Ik hoorde dat haar programma een televisiering heeft gewonnen en dat er zo’n 2 miljoen mensen kijken. ”Zou mijn verhaal niet te cliché zijn? Weer zo’n vrijwilliger die z’n hart aan “zielige” kindertjes “ verliest en de wereld probeert te redden”. Er zouden vast veel leukere landen zijn om te bezoeken en ja Oeganda is maar 8 uurtjes vliegen en overal is cola te koop. Ik heb na twee maanden stilte zelf een mailtje gestuurd want ik was zo nieuwsgierig en wilde ook wel weten waar ik aan toe was zodat ik mezelf niet van alles in mijn hoofd zou halen. Martijn met wie ik contact had reageerde heel eerlijk en kon niets met zekerheid zeggen maar het zag er niet naar uit dat ik bezocht zou worden voor de komende afleveringen reeks maar hun programma veranderde van dag tot dag, niets was uitgesloten. Natuurlijk een beetje teleurgesteld maar ook wel verlost van die onzekerheid gaf ik de kans dat Floortje zou komen op en we gingen weer over tot de orde van de dag.....

Na twee weken werd ik out of the blue gebeld door Martijn, of ze de week daarna konden komen? Zoals gezegd kon hun agenda met de dag veranderen en er was een gaatje vrij om Oeganda te komen bezoeken. Ja hoor geen probleem, wij hebben de tijd jullie hebben de klok en mijn deur staat altijd open... zeker voor Floortje 😊 Uiteindelijk werd dit feestje afgeblazen ivm het niet op tijd verkrijgen van een film vergunning en het vinden van een beschikbare camera man. Jammer maar ze wilden dan wel graag in oktober komen, ook goed natuurlijk.contact. Nog steeds durfde ik het niet van de daken te schreeuwen, eerst zien dan geloven. Vier dagen voor aankomst belde Floortje mij persoonlijk op, het bleek toch moeilijk puzzelen en ze baalde ervan dat ze niet kon komen maar wil toch echt graag nog een keertje langskomen. Wat ontzettend vriendelijk dat ze zelf belde om de situatie uit te leggen en al komt ze uiteindelijk niet naar Oeganda dan heb ik haar in ieder geval aan de telefoon gehad 😊 Natuurlijk heb ik wel weer even een nachtje van wakker gelegen, we waren zo dichtbij een televisie opname en ik was zo benieuwd naar Floortje haar verhalen en avonturen, toch wel weer even een teleurstelling die je even moet wegslikken.

Ik zou het zo leuk vinden om jullie allemaal te laten zien hoe wij hier en zie het ook wel een beetje als een bekroning op mijn werk. Geduld is een schone zaak zeggen ze,mmmmmm ik heb nou eenmaal niet het aangeboren engelen geduld van de Oegandezen maar doe mijn best en wie weet wordt deze droom toch ooit nog werkelijkheid.....

Nieuws van Bivamuntuyo

Het landbouw project (Bivamuntuyo) is zo’n 6 jaar geleden opgezet met het idee om het voedsel te verbouwen wat we serveren aan de kinderen op de afdeling voor ondervoeding. Het project traint lokale mensen in het verbeteren van hun landbouw methodes waardoor ze meer voedsel en inkomen kunnen genereren voor een gezond huishouden. Het land is 7 voetbal velden groot en elke dag werken er zo’n 8 a 10 mensen die een wekelijks salaries ontvangen. Er worden verschillende gewassen verbouwd zoals mais, pompoenen, groenten en fruit. We houden kippen voor de eieren en varkens voor de verkoop. Langzaam zien we een vooruitgang, het project krijgt steeds meer bekendheid in de omgeving en men waardeert de service en de producten die we aanbieden. Een Biva winkel in het dorps centrum verkoopt een aantal van de producten die verbouwd worden op het land en probeert de klanten te attenderen op de gevaren van ondervoeding dmv posters van het Nutrition project. Het afgelopen jaar heeft Biva weer heel wat bezoekers mogen ontvangen die allemaal een handje hebben meegeholpen. Zo is er een nieuw onderkomen voor de varkens gebouwd, hebben onze Franse vrijwilligers

het eerste deel van de omheining opgezet om ongewenst bezoek op afstand te houden, heeft de poort nu een prachtig groen kleurtje en hebben de jongeren groepen die langskomen een kleurrijk buiten verblijf gebouwd voor de kippen.

De Biva familie is de afgelopen weken flink uitgebreid met wel zo’n 25 biggen en 50 nieuwe kippen om te leggen. Het project hoopt volgend jaar een permagarden aan te leggen en een koe en geiten te verwelkomen om het land te voorzien van hun behulpzame poep (mest) en de koe zal haar melk schenken aan de patientjes op de afdeling voor ondervoeding. Een win win situatie 😊 De medewerkers van het land doen een hoop kennis op als ze bij Biva werken. Zo gaan we elk jaar met de groep naar Jinja om daar nieuwe ideeën op te doen op de farmers expositie. Dat is echt een uitje voor de groep, de meesten komen vaak het hele jaar niet hun dorp uit en het is altijd weer een hele beleving om een lange reis te maken, even van thuis en verantwoordelijkheden weg te zijn, in een hotel kamer te slapen met douche en doortrek wc en niet te vergeten het eten van patat met kip. We eindigen de trip met een bezoekje aan de Nijl, dan drinken we heel chique een kopje thee of limonade op de zeil club aan de Nijl. Iedereen gaat dan op de foto met de prachtige achtergrond en komen met nieuwe verhalen en inspiratie weer thuis.

In de loop van de jaren heb ik onze medewerkers zien groeien en ben super trots op dit team. Jaja Moses heeft inmiddels een

huis gebouwd en is nu haar zonnepanelen systeem langzaam aan het afbetalen. Van alle werknemers gaan de kinderen naar school omdat ze een inkomen hebben en school geld kunnen betalen en ze kunnen in hun levensonderhoud voorzien. Natuurlijk komen en gaan er mensen en hebben we de nodige uitdagingen en problemen maar Biva gaat er in 2018 weer flink tegenaan om hun doelen te bereiken en heeft nog vele plannen, zoals het trainen van jongeren die niet meer naar school kunnen vanwege gebrek aan schoolgeld (dat komt heel vaak voor met alle gevolgen van dien... tiener zwangerschap, criminaliteit, depressiviteit etc).

Een dag uit mijn Oegandese leven gegrepen.....

Er zijn van die dagen dat je ‘s avonds aan de keukentafel zit met je kopje thee en je je beseft dat de dag toch weer compleet anders is verlopen dan gedacht....Zo was ik mijn meiden van school aan het halen voor de komende vakantie en dat kost altijd wat tijd. Er zijn natuurlijk altijd verrassingen van de school, vaak financiële verrassingen...Madam Kim, Rosah heeft 5 extra boeken gehad (zonder jou eerst te informeren,waarvan maar 2 bladzijden zijn gebruikt net voor de vakantie, maar ja er moet toch betaald worden...Nee, de boeken zijn het volgende jaar niet meer te gebruiken want dan gaat ze naar een andere klas met andere boeken....Grrrrrrr ☹) dus dat wordt al dokken en dan zijn er altijd nog niet vermelde uitstapjes, kapotte/ vermiste school kleding of andere gekkigheid waarvan je nooit op de hoogte bent gesteld maar waardoor de laatste shillings uit je zak verdwijnen. De kisten met alle spullen die de meiden meenemen naar school worden uit de muffige slaapzaal gehaald en wegen tig kilo want deze mama wil houten, duurzame kisten (mijn kids worden regelmatig uitgelachen om hun “coffins”) want ik heb geen zin om elk jaar een nieuwe metalen kist te kopen die binnen drie weken is opengebroken door medeleerlingen die hun handen niet van andermans spullen kunnen afhouden en ik weer moet komen opdraven omdat de helft van de spullen is gejat of kwijt is en ze geen onderbroek meer hebben om aan te trekken (lange termijn denken noem ik dat). Dus sjouwen we ons het apelazarus en als dan alles in de grote pick up zit en ik nog wat laatste dingen moet afhandelen krijg ik een telefoontje. De lijn is natuurlijk slecht, sta op de meest ongunstige plek in het hele dorp, op school waar nul netwerk is. David, onze farm manager kraakt aan de lijn...Ik:”Joehoe, David, ik hoor je niet....ik bel je straks wel als dit hele stelletje thuis is, waarschijnlijk hoort hij mij ook niet want hij belt nog drie keer terug. Vaag versta ik iets over een “accident” en “missing arm” en mijn voel sprieten staan opeens scherp. Geen minuut te verliezen, het blijkt dat onze Henry die de maismachine bedient een ongeluk heeft gehad en dat kan nooit veel goeds zijn met zo’n gevaarlijke machine. Ik laat mijn kroost beteuterd achter (is nml niet de eerste keer dat moeders

opeens weg moet en verwacht dat de kinderen het wel redden zonder haar) achter bij de brommer chauffeur en hoop dat hij de rest regelt en mijn kids veilig thuis brengt. Ik sprint naar een brommer die zich buiten staat te vervelen en trek onder tussen denkbeeldig mijn super woman pak aan. Met dit soort mededelingen giert de adrenaline door mijn lijf en schreeuw ik nog net niet uit “Here I come to save the day”. Met grote snelheid sjezen we richting het Bivamuntuyo project en maar onderweg maar duimen dat het erger klonk dan dat t werkelijk is, ze kunnen hier ook best wel overdrijven. Eenmaal aangekomen rende ik naar Henry en kreeg onder tussen een update van de gebeurtenissen....was nou zijn hele arm eraf of

alleen zijn vingers? Ik snapte er niets meer van want in die drie minuten rennen was een mug een olifant geworden, een ding was duidelijk hij was een lichaamsdeel kwijtgeraakt maar welke? Arme Henry zat helemaal in shock met een handdoek over zijn linker arm...ik dacht nog...”oh nee niet die hele arm! Gelukkig bleken alleen 3 vingers compleet opgegeten te zijn door de machine, natuurlijk geen pretje maar de schade was te overzien. Ik heb hem aan zijn kraag omhoog getrokken en hoppa samen op de brommer en richting het ziekenhuis. Mijn held, dokter Ambrose was gelukkig die dag aanwezig want ik maakte me wel een beetje zorgen wie deze uitdaging een beetje fatsoenlijk zou kunnen afhandelen aangezien de laatste keer dat ik met een “noodgeval” naar het ziekenhuis kwam er geen dokter te vinden of the bereiken was en de zusters uiteindelijk maar Peter zijn open knie wond amateuristisch maar liefdevol dicht hebben genaaid. Ik was helemaal in mijn element als assistent hulpje (natuurlijk met handschoenen aan voor de veiligheid maar ik doe geen medische handelingen hoor) en met vier zusters moesten we Henry regelmatig met vereenigde krachten terug op de behandel tafel duwen als hij weer met een enorme brul van pijn overeind schoot omdat de verdovende middelen niet echt hun werk deden.We hadden hem beter een zakje Oegandese alcehol kunnen toedienen dan was hij waarschijnlijk compleet knocked out geweest ☹ Ik voelde me enorm verantwoordelijk voor deze situatie, Henry is een betrouwbare werknemer die al jaren bij ons werkt en zo’n ongeluk is gewoon ontzettend vervelend. Als we het van de zonnige kant bekijken had Henry ook wel wat geluk want er zijn echt horror verhalen van ongelukken met mais machines die niet meer na verteld kunnen worden, Henry heeft tenminste nog twee vingers over aan zijn linkerhand en zijn wond is goed geheeld, we hebben al zijn medische zorg wordt betaald en hij heeft zijn salaris door betaald gekregen toen hij revalideerde, dat is niet heel normal hier. Natuurlijk zou je in Nederland therapie krijgen en wordt je uiteindelijk misschien wel afgekeurd voor het werk wat je deed omdat dat niet meer mogelijk is. Hier moet je eigenlijk gewoon blij zijn dat je nog leeft, zo snel mogelijk weer opknappen, niet zeuren en weer aan het werk om geld in het laadje te krijgen. Ik heb me wel schuldig gevoeld ondanks dat ik weet dat het een ongeluk was. Gelukkig ziet Henry dat ook in en laat hij zich niet ompraten door anderen die hem aanraden een slaatje te slaan uit deze situatie. Zo begon zijn vrouw al te klagen dat hij nu niet meer zoveel energie heeft om een nieuw huis te bouwen voor zijn gezin en dat ik maar voor zijn gezin een huis moet bouwen....Ach ja, sommigen proberen echt van alles te profiteren. Inmiddels is Henry alweer een tijd terug bij Bivamuntuyo en heeft geleerd om te gaan met zijn handicap en ik ben trots op hem en blij dat hij weer bij ons wilde werken. ‘s Nachts verdiend hij een extra centje bij als “security guard” in mijn huis, hij ligt dan heerlijk te snurken in de garage en zou toch echt wakker moeten worden als de honden blaffen of als er ongewilde bezoekers zijn op ons terrein maar Henry snurkt gewoon lekker door ☺ En zo eindig ik dan weer mijn dag aan de keuken tafel,als iedereen op bed ligt en het huis trilt van het gesnurk van Henry, dat is mijn momentje. Het moment waarop je de dag weer even de revue laat passeren en het een plekje probeert te geven....Ja, het leven hier is soms een rollercoaster en ik ben blij dat ik regelmatig zo’n ritje mag meemaken want zo wordt het in ieder geval nooit saai!

Kim aan de vlog

Ik ben begonnen met vloggen, zo kan je elke week zien wat er in gebeurd en wat voor avonturen we hebben beleefd. Ik ben een beetje laks geweest met het bijhouden van mijn website kiminoeganda en krijg daar nog weleens wat vragen over. Soms heb ik geen zin om te schrijven en vaak heb ik er geen tijd voor. Ook denk ik al snel dat men nu misschien wel is uitgekeken op mijn avonturen hier en dat het wellicht een beetje saai wordt. De laatste tijd kreeg ik regelmatig te horen dat ik mijn website weer eens moest updaten omdat het voor potentiële sponsors en geïnteresseerden overkomt alsof er geen leven meer in de brouwerij is hier. Het tegenovergestelde is waar maar ik moet toch echt wel weer een beetje aan mijn publiciteit gaan werken. De computer is niet mijn vriend en ik doe liever andere dingen dan achter dat ding kruipen maarja soms moet je wel even een update geven want blijkbaar vind men het nog steeds leuk om op de hoogte gehouden te worden van het reilen en zeilen in Oeganda.

Daarom ben ik een video blog begonnen waarmee je een kijkje krijgt in ons dagelijks leven, daarbij behoren natuurlijk de nodige ups en downs en ja ook wel confronterende beelden. Ik vraag altijd van tevoren altijd toestemming om te filmen want ik wil graag de privacy respecteren. Natuurlijk film je liever de dagen dat je je goed voelt en leuke dingen beleefd maar er zijn ook heus dip dagen en hoe moeilijk ik dat soms ook vind die momenten probeer ik ook in beeld te brengen. Deze vlog maakt het voor mij iets gemakkelijker regelmatig te communiceren met de buiten wereld, al is het nog een heel gedoe om alle filmpjes door te sturen naar Peter in Nederland die al het materiaal prachtig aan elkaar plakt met muziek en geluid, zo fijn! Daar heb ik geen kaas van gegeten en ook geen tijd voor dus het is heel fijn dat Peter hier een handje mee wilt helpen.

Ik hoop dat jullie gaan kijken en ben erg benieuwd naar de reacties!

http://youtu.be/HMcqJ_kL4PM

NIEUWS VAN DE NUTRITION UNIT

Het afgelopen jaar is het behoorlijk druk geweest op de afdeling voor ondervoede kinderen. We merken dat het project steeds meer bekendheid krijgt door mond op mond reclame en de flyers met foto's van patientjes die we uitdelen tijdens onze voedsel trainingen in de dorpen. Ik ben heel trots op het team van de afdeling, Boniface, Stella, Joan, Viola en Phillip, die veel werk verzetten en heel wat uitdagingen voor hun kiezen krijgen tijdens de behandeling zowel met de patient als met de verzorger die niet altijd vrijwillig meewerkt met de dagelijkse verzorging van het kind. Natuurlijk doen ze af en toe een dutje in de verpleegsters kamer of gewoon tijdens een team meeting 😊 Ik merk dat ik soms zelf mijn grenzen een beetje overschrijd, ik ben dan emotioneel teveel betrokken bij een patient en zet alles op alles om een leven te redden en soms mis ik die drive bij het personeel en vraag ik me af of dat het bij ons de normaalste zaak van de wereld is om net even dat stapje harder te lopen of dat de Oegandesen denken dat we een stelletje idioten zijn 😊 Natuurlijk willen ze dat het kind beter wordt maar ik heb soms het gevoel dat ze de situatie accepteren zoals het is en soms niet even verder denken en zelf initiatief tonen wat desastreuze gevolgen kan hebben en waar ik me dan echt boos over kan maken. Maarja ik moet ook inzien dat sommige patientjes echt te laat binnen komen en dat we kinderen verliezen. Dat is part of life en ik verbaas me er zelf soms over hoe hard ik ben geworden en gewoon ga lunchen als ik een paar minuten ervoor een kind heb zien overlijden aan de gevolgen van ondervoeding. Aan de andere kant zie ik steeds meer in hoe belangrijk het is dat deze afdeling blijft bestaan en dat we nog meer de gevaren van ondervoeding en goede voeding moeten promoten in de dorpen op grassroot level, mensen educatie geven en vaardigheden aanleren waardoor ze ondervoeding in een vroeg stadium kunnen ontdekken en nog beter natuurlijk als dat ondervoeding niet meer voorkomt maar dat zal nog wel even duren. Wij doen in ieder geval ons best en zien prachtig resultaat wat inspireert en motiveert om dit werk voort te zetten. Toch blijft het moeilijk voor dit project serieuze (lange termijn) sponsors te vinden. Het zou geweldig zijn als we vele renners voor de marathon in juni kunnen werven die komen lopen voor een opbrengst voor de toekomst van de afdeling, bedrijven kunnen vinden die het project een warm hart toedragen en individuele initiatieven opgezet kunnen worden om inkomen te blijven genereren voor de Nutrition Unit. We blijven vanuit Oeganda ook ons best doen en op dit moment levert Bivamuntuyo wekelijks voedsel aan de afdeling wat weer scheelt in de kosten.

We hebben een voorstel ingediend bij het Nederlandse Albert Schweitzer Fonds en hebben toestemming gekregen het pompoen project namens de Nutrition Unit uit te voeren. Het project zal het verbouwen van pompoenen promoten in de regio dmv voedsel trainingen, workshops en het opzetten van model plantages die dienen als voorbeeld en inspiratie. Het gebruik van pompoenen, alle componenten (bladeren, zaden, pompoen zelf) zijn zeer voedzaam, makkelijk in onderhoud en verkrijgbaar voor de lokale mensen. In December starten we met de eerste workshop en gaan daarna een jaar aan de slag en hopen zo'n 1000 mensen te trainen en te motiveren om pompoen te gaan verbouwen. Ik hoop dat dit project een groot succes wordt en er veel gezinnen zullen profiteren van de kennis en vaardigheden die ze aangeboden krijgen. We zullen zien!

Eliza voor de behandeling

Eliza na behandeling

Wist je datjes:

- Dat je je weer kan opgeven voor de marathon in Masaka om geld in te zamelen voor de Nutrition Unit.
- Dat je niet hoeft te komen rennen maar ook lekker kan komen lopen.
- Dat je gelijk een handje mee kan komen helpen op de projecten als je dan toch in de buurt bent.
- Na de marathon heerlijk kan genieten van een safari, een bezoekje aan de gorilla's of gewoon lekker kan relaxen.
- Dat wij bezoek heel gezellig vinden.
- Het hele leuke ervaring is om eens naar Oeganda te komen.

- Oma Rosah hele mooie, handige boodschappen tassen maakt
- Dat ze verkrijgbaar zijn in Nederland voor 10 euro
- Dat oma met de opbrengst van de verkoop van haar tassen intussen een eigen huis heeft gebouwd
- Dat je ontzettend hip de straat op zal gaan met deze handgemaakte, felgekleurde boodschappen tas waar je lekker veel in kwijt kan (ook niet onbelangrijk)
- Dat we al veel positieve reacties hebben mogen ontvangen van kopers die erg tevreden zijn met hun tas
- Oma het erg leuk vindt te weten dat haar harde werk gewaardeerd wordt.

- Bivamuntuyo nog steeds overheerlijke pindakaas maakt
- Elke patient de Nutrition Unit verlaat met een kilo pot pindakaas
- De oegandesen zelf gek zijn op onze Biva pindasaus
- trakteren op een pindakaas recept

*Ons post adres wederom veranderd is
Er post gestuurd kan worden naar het volgende adres:

**Kyotera Medical Center
tav Kim Vogel
P.O. Box 48, Kyotera
Uganda/East Africa
*Wij altijd blij met post:)**